

ще достигнемъ това, което бѣ при Левски. Одобрявате ли извършеното?

Събранието разсѣди добре и одобри избора на Узунова и Грекова за замѣстници на Левски.

Всички решиха освободителното дѣло да се продължи и се разотидоха.

За съжаление избранитѣ апостоли Узуновъ и Грековъ не били предпазливи и турцитѣ скоро ги хванали и пратили на заточение.

Народното дѣло пакъ се разслабило и мнозина започнали да се отчайватъ.

Ала презъ 1874 година народното дѣло пакъ се подновило. Добритѣ българи се питали, бива ли България да остане и занаяпредъ подъ турско иго? Разбира се, турцитѣ, като видѣли, че българитѣ се гласятъ да възставатъ, станали зли и свирепи. Тѣ подозирали всѣкиго за комита, запирали, бесили, убивали, грабили... Но пита се, какъ ще се освободи България? Нѣкои казвали да се отнесе Централния комитетъ въ Букурещъ до Русия, до Австрия, до Ромъния, до Сърбия и да поиска отъ тѣхъ да помогнатъ на българитѣ. Отъ всички най-благосклонно се отзовавала Русия, ала тя не смѣяла безъ съгласието на другитѣ държави да обяви война за освобождение на България, защото се бояла да не би великитѣ държави да идатъ да помагатъ на турцитѣ, както станало презъ 1853 година. Ромънитѣ и сърбитѣ се тъкмѣли да помогнатъ на българитѣ, но тѣ пкъ искали зарадъ помощта си да завладѣятъ български земи. Това нѣщо накарало нашитѣ народни хора да се откажатъ отъ ромънска и сръбска помощ и да решатъ сами, съ собственитѣ си сили да работятъ. „Нека се помжчимъ, и най-сетне ще се освободимъ думали тѣ“.